

tror jeg ikke, det er heldigt at blive ved med at gentage denne Tale. Det kan ikke gavne Sagen. Er det Vælgerne, man vil tale til om dette Spørgsmaal, kan man tage ud paa Vælgermøder. Er man bekymret i den Henseende, kan man paa anden Maade fremsætte sine Bekymringer, men stadig her i Salen at tale om vor mulige Svækkelse gaar ikke an, navnlig synes jeg ikke, det passer sig for et Medlem, som regner sig for at være patriotisk, og det gør sikkert det ærede Medlem, som nylig satte sig. Alle Partier have Skyld i den Situation, vi nu ere i, ikke mindst det Parti, det ærede Medlem tilhører. Det kunde næsten synes, som om det ærede Medlem ved sine overlegne polemiske Bemærkninger skulde gyde nyt Blod i Højre, men gennemgaar man nærmere Enkelthederne i det, det ærede Medlem fremsatte, vil man se, at det ikke var særlig nye Ting. Det ærede Medlem gav Godsejerne et lille, for øvrigt ikke særlig dræbende Stød, men ellers var det gennemgaaende kun en Oppudsning og Oplakering af Højres Postulater fra Provisorietiden. Det ærede Medlem vil derfor sikkert ikke komme til at bidrage til Højres Fremgang, snarere til Højres Krebsegang.

Jeg tror, at saa godt som de fleste Talere have talt om Nødvendigheden af en større Sparsommelighed i Statsstyrelsen; kun talte, saa vidt jeg ved, det sidste ærede Medlem ikke derom. Han havde kun nye og store Toldskatter paa sit Program. Jeg mener, at det kan være ganske heldigt og paa sin Plads, at vi her tale om Sparsommelighed. Efter at Rigsdagen i mange Aar har talt om Udgiftsforøgelser, kunde en 14 Dages Talen om Sparsommelighed maaske ikke være helt af Vejen, selv om der derved kunde befrygtes enkelte Gentagelser. Jeg skal ogsaa ganske kort berøre dette Spørgsmaal, og jeg vil da sige, at selv om selvfølgelig Besparelser alene ikke kunne fremkalde Balance, maa vi derfor ikke betragte dem som aldeles betydningsløse. For det første er det gængsligt for Rigsdagen i Almindelighed at beskæftige sig med Problemet Besparelse i Stedet for Udgiftsforøgelse, og noget kunde der jo ogsaa spares. Det interesserede mig at høre, at det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) nævnede at man allerede kunde se, at der, Besparelserne paa Landbrugsbevillingerne iberegnete, kunde spares 1½ Mill. Kr. Det er ogsaa Penge. Jeg skal f. Eks. nævne, at for disse Penge kunne vi i Løbet af nogle faa Aar faa de Vest-

kysthavne, vi saa meget savne. Besparelser ere langt fra betydningsløse, selv om de kun dreje sig om et Beløb af 1½ Mill. Kr. Derimod kan jeg ikke dele den Anskuelse, det ærede Medlem fra Højrup nærer, at selv om vi ikke naaede Besparelser paa andre Punkter, kunde vi alligevel godt stryge den halve Million, som Landbruget har ment at kunne undvære. Jeg synes ikke, det er ganske retfærdigt. Landbruget er en patriotisk Stand, den har straks rettet sig efter den forhaandenværende Situation. Landbrugets Mænd have været de første vil at reagere, de have forsamlet sig og ere komne til det Resultat, at de kunde undvære den halve Million Kroner. Saa skulde man ikke derefter sige: Nu tage vi den halve Million og nøjes med det; det bør netop være en Opstrammer til ogsaa at finde Besparelser paa andre Grene af Budgettet, ellers ville Landmændene mene, at de alene ere narrede ind i en Musefælde.

Selv om vi ikke naa mange Millioners Besparelse, har det ogsaa en anden Betydning, nemlig overfor Befolkningen. Det har Betydning for Befolkningen, at den ser, at vi inddrage alle, ikke strengt nødvendige Udgifter. Jeg kunde have Lyst til at henstille til Besparelskommissionen, om der ikke var Mulighed for at undvære Amtstuerne. Naar Sogneraadsformændene kunne opkræve Formue- og Indkomstskat til Staten, kunne de sikkert ogsaa samtidig tage mod alle de andre Penge, vi betale paa Amtstuerne. Toldkontorerne have mange Steder ikke mere travlt, end at de kunne faa Tid til at modtage Pengene for hver Kommune, føre Hovedbøgerne og sende Pengene ind til Statskassen; Branddirektørerne kunde modtage Brandpengene og Amtskontorerne Bidragene til Amtsrepartitionsfonden. Men jeg ved ikke, hvorvidt dette kan lade sig gennemføre, og henstiller det kun, jeg synes, det var nærliggende, men kan man ikke gennemføre det, burde man i alt Fald gaa over til det tidligere, nemlig, at Amtstuerne opkræve alle de Skatter, vi betale til Staten, saa at Sogneraadsformændene ikke skulle have Ulejlighed med at opkræve en Del af dem, dem kunne Amtstuerne lige saa godt tage med det samme, det vil ikke volde dem nogen særlig stor Ulejlighed. Vi maa have et Enten-eller der, selv om Besparelskommissionen ikke vil gaa til saa indgribende Foranstaltninger, skønt jeg synes, at den nuværende Situation er alvorlig, og at vi kunne være enige om at betragte den